

בְּרַחוּב שׁוֹקֵק

בְּרַחוּב שׁוֹקֵק עֵינַי פְּתַע -

וְאֵהי קָטָן בְּעֵינַי

כִּי גִתְקָה תִּבְלֵ מִנִּי

צָנַחְתִּי אֶרְצָה וְאָעֲצֵם עֵינַי

שְׁמַעְתִּי קוֹל צְנֹת יוֹם עוֹלָה בְּגִבּוֹרָה

וְכִי שָׁקְטָה הַדְּמָמָה

אֲחַר קָמְתִי וְאֶלֶךְ כְּתָמוּל שְׁלֹשׁוֹם

אוֹלָם לְכִי פָחַד וְרַחֲב

כִּי יִדְעַתִּי מִהֲזָה עֵינַי פְּתַע

כֹּה יִשְׁלַח יְיָ דְבָרוֹ בְּרַחוּב:

בְּעֵינַי יָבֹא עַל אֶחָד הָאָדָם

וּבְדָמָה יִדְבַר אֵלָיו

ברוך כצנלסון

תָּכַן

מאת ג' שופמן

נהדר היה הערב אחרי סערת הגשם. ההרים המשוּפְּשָׁפִים. שהסתמנו באופק על כל גבנוניהם ושרטוטיהם, ללא ערפל כלשהו. העננים מופלאי הצורות והגוונים, שהכסיפו תלמים תלמים מתוך שחור, קרקורי הצפרדעים באגמים, הקרקורים האכסטטיים, מחרישי האזניים, תעיתי במשעולים אילך ואילך, והעדר דבר-מה הציק לי מאד. צר היה לי על הדר-היקום, שנתרוקן מתכנו - באין עמו עתה כמיהה חשאית אל משהו, באין עמו האהבה, האהבה. כדי להשיב להרים, לעננים ולקרקורי הצפרדעים את הריפותם הראשונה, התאמצתי להאזן באיזו דמות בחזקה, העברתי בדמוני את כל הנערות שאהבתי בחיי, שאהבתין בידעתיך ושלא בידעתיך. בעבר רחוק ובעבר קרוב, ללא הועיל! חזרות, מטושטשות חלפו כולן על פני אחת אחת - ונימה לא זעה, שוב אינן אומרות ללב כלום, כלום.

כי אפילו בת הביקורמיסטר הצעירה, שעוד אשתקד הייתי מאהב בה בחשאי כל-כך, הנה ראיתיה היום - וכחה סר מעליה! ריק העולם, ריק.

- אבא! - שמעתי פתאום קול בתי, בת החמש, מאחרי - אמא שלחתי לומר לך, שתבוא הביתה.

- ואף לא יראת ללכת עתה, עם חשכה?

- איני יראה, הלא כבר גדולה הנני! - ועיניה האירו

מתוך העלטה בהארת חדשה, שלא ראיתיה אצלה קודם.

תפסתי את ידה הנפלאה, והלכנו לאורך שדרת-האגסים הארוכה - והדר היקום, על גניו וקולותיו, שב ונתמלא תוכן.

תוכן - -

בתי הקטנה-הגדולה הצילחהו.

הוא חשב בדבר וקבע להיום שעה 12 ורבע בצהריים ראיון, שבו אראה את לורד לנדסדאון.

האם היה זה מקודם או אחר-כך, ששרטטתי לו את אל-עריש על פסטינייר שהיתה מונחת על שלחנו? נוסף לזה - את רעיוני בדבר ההינטרלנד של חיפה, רוצה אני לזרז את הטורקים, שימהרו לגמור עמי, בעת שאופיע גם ליד נחל מצרים, או אפשר שאשיג את סביבות חיפה בזול יותר.

או צחקה המסכה המגולחה למשעי ושמטה את המונוקל, ואולם הוא כלל לא ידע היכן היא אל-עריש, ובכן נגשנו אל שלחן גדול, ומבין ספרים גדולים אחרים הוציא אטלס, פתח את הספר ומצא את מצרים, בעשותו זאת אמר: «גם במצרים יהיו לנו אותם הקשיים עצמם עם התושבים».

«לא», אמרתי, «לא נרד מצרימה, שם כבר היינו».

או צחק שנית, הפעם בהעמיקו לגחון על הספר, רק עתה הבין אותי כראוי, את חפצי להשיג נקודת-קבוק בשביל עם ישראל בקרבת ארץ-ישראל.

באל-עריש ובסיני הארץ היא בלתי-נושבת, את הארץ הזאת יכולה אנגליה לתת לנו, בזה תרכוש לה תוספת כח ורגש, תודתם של עשרת מיליונות יהודים, את כל זה אמרתי לו, והדברים עשו עליו רושם, ואני הסקתי מסקנה:

«האם יוכל להסכים, שאנו ניסד בחצי-אי סיני מושבה יהודית?»

«כן» אמר, «אם לורד קרומר ימליץ על זאת».

והו איפוא המעשה הראשון שעלי לעשותו.

הוא נפרד ממני וקבענו ראיון להיום.

מזכירו הפרטי הוא לורד צעיר, שאכלתי עמו פעם בבוקר אצל סיר פרנסיס, הוא ברכני לשלום, אבל אני לא הכרתיו.

בפרוודור היה באורח-פלא האפריקני-הדרומי לנגרמן, חשבתו בלבי, צ'מברלין ישאלנו על-אודותי, ונתתי לו «רמז» להציג את עצמו כציוני, פגשתיו אחר-כך במלון והוא ספר, כי צ'מברלין שאלו באמת, כפי ששערתי, על-אודותי, לפי דבריו ענהו לנגרמן: «אדוני וד"ר הרצל הם מנהלי השנים».

בכל-אופן בודאי עשה הדבר רושם על צ'מברלין, שגם קבלן זה מאפריקה הדרומית הוא מאנשי שלומי.

רושמו של צ'מברלין אינו מזהיר, אדם בלי דמיון, בעל חרושת-ברגים פְּתָה, הרוצה להרהיב את העסק.

רוחו חסר את המקורות הספרותיים והאמנותיים, איש העסקים, אבל מח בתיר ללא כל ענין.

המופלא שבשיחה היה זה, שהוא לא הראה שום בקיאות בארצות הבריטיות, העומדות עתה בלי ספק לפקודתו, היה הדבר כמו בתוך בית-ממכר-גרסאות גדול, שמנהלו אינו יודע בדיוק, אם מצויה סחורה מיוחדת במחסנים.

דרושה לי ארץ-קבוק בשביל עם ישראל, הוא יחפש ויראה, אם יש דבר כזה במחסנה של אנגליה.

העיקר העובי שהשגתי אתמול היה זה, שגז צ'מברלין אינו דוחה מלכתחילה את הרעיון בדבר יסוד «מושבה יהודית עומדת ברשות עצמה» בפנת דרום-מזרח של הים התיכון.

ובזה אני בא היום אל רוטשילד, שקבעתי עמו ראיון היום בצהריים.